

## Arrest

nr. 90 607 van 26 oktober 2012  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***"A. Feitenrelaas***

*U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van Tadjiekse origine en afkomstig uit Deh Mullah Youssef in Parwan. Voor uw vlucht woonde u in Charikar, in de provincie Parwan. U bent Afghanistan ontvlucht omdat u vreesde te moeten huwen met Jan, de lijfwacht van een commandant. U wilde niet met deze man trouwen omdat hij reeds twee vrouwen en kinderen, waaronder een zoon van uw leeftijd, had. Omwille van de problemen rond dit huwelijksaanzoek werd uw vader gedood en werd uw familie bedreigd. Uiteindelijk werd er beslist dat u en uw familie uw land dienden te verlaten. Samen met uw vier broers, uw schoonzus en uw moeder bent u Afghanistan*

ontvlucht. Jullie zijn samen naar Griekenland gereisd. Uw broers A.(...) R.(...) en A.(...) R.(...) verblijven nog in Griekenland. Uw broers S.(...) R.(...) en A.(...) R.(...), uw moeder, M.(...) R.(...) en uw schoonzus N.(...) M.(...) zijn eveneens in België. Zij zijn op verschillende tijdstippen vanuit Griekenland naar België gekomen.

Zelf bent u op 9 oktober 2011 in België aangekomen. De volgende dag heeft u een asielaanvraag ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw inentingskaart van UNICEF voor.

## **B. Motivering**

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat in hoofde van uw broers S.(...) R.(...) (OV 6.743.591) en A.(...) R.(...) (OV 6.949.575) en uw schoonzus N.(...) M.(...) (OV 6.823.994) reeds een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen, omwdat geen geloof kon worden gehecht aan hun asielmotief, met name problemen omwille van de vraag van Jan, lijfwacht van mandant K.(...) N.(...), om met u te huwen. De beslissing van het CGVS van 10 oktober 2011 inzake de asielaanvraag van S.(...) werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest 73.877 van 24 januari 2012. U haalde dezelfde reden aan voor uw asielaanvraag. Het feit dat u zich baseert op dezelfde asielmotieven, die meermaals bedrieglijk werden bevonden, laat toe te twijfelen aan de opreacht van de door u ingeroepen asielmotieven.

Daarenboven legde u zelf uiterst vage verklaringen af over deze commandant. Dergelijke vage verklaringen bevestigen de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. U zegde dat de man met u diende te huwen gekend is als "Jan", maar u kon geen verdere uitleg geven. Dit is opmerkelijk omdat uw gezinsleden schijnbaar wél op de hoogte waren van de volledige naam van deze persoon. U had geen idee van de naam van zijn vader (CGVS, p. 3). U zegde dat hij al twee echtgenotes heeft en drie kinderen, waaronder een zoon van uw leeftijd, maar u kende geen enkele naam van deze mensen (CGVS, p. 3 en 4). U kon geen enkele uitleg geven over de families van deze twee echtgenotes (CGVS, p. 7). U wist voorts dat zijn jongste dochter ongeveer zeven jaar is, maar had geen idee van de leeftijd van zijn andere kinderen (CGVS, p. 6 en 7). Verder bleek u niet te weten wie er allemaal in zijn huis woonde en kon u geen enkele toelichting over Jan's andere familieleden (CGVS, p. 6). In alle redelijkheid kan evenwel worden verwacht dat u wat meer uitleg kon geven over de familiale situatie van de man die u ten huwelijk had gevraagd en die aan de basis van uw vlucht ligt. U verklaarde dat u niet op de hoogte was van dergelijke zaken, aangezien uw familie bang was voor de baas van Jan, commandant K.(...) N.(...). Deze verschoningsgrond is evenwel niet aannemelijk, omdat uw broer S.(...), verklaarde dat hij en uw familie navraag heeft gedaan over Jan (gehoorverslag CG/10/23667, p. 16) en hij op slechts 500 tot 600 meter van jullie woonde (gehoorverslag CG/12/11358, p. 3). Er kan dan ook worden aangenomen dat uw familie dergelijke informatie kon inwinnen en dat u deze wel zou hebben vernomen.

In het licht van het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

De door u voorgelegde inentingskaart kan voorgaande vaststellingen niet wijzigen, aangezien dit document een bewijs vormt van uw identiteit en afkomst en deze hier niet ter discussie staan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Charikar, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)" dd. 14.10.2011 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

*Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan verslechterd is ten opzichte van het jaar 2010 toen Parwan beschouwd werd als de veiligste provincie grenzend aan Kaboel. De provincie Parwan wordt op dit moment echter nog steeds gerekend tot de meer stabiele provincies rond Kaboel. Hoewel er zich een aantal districten in Parwan bevindt waar melding gemaakt wordt van veiligheidsincidenten kunnen de meeste districten als rustig beschouwd worden. Wat het district Charikar betreft dient opgemerkt te worden dat er in 2011 twee gerichte moorden plaatsvonden, één op een lerares en één op een regeringsgezinde geestelijke. Er was echter geen sprake van veiligheidsincidenten waaruit geconcludeerd zou kunnen worden dat er voor burgers een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.*

*U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Charikar in de provincie Parwan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Charikar van de provincie Parwan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. Verzoekster uit, in wat zich voordoet als een enig middel, inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooral uitweidt over de vaagheid en onwetendheid in haar hoofde. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is van mening dat ieder lid van de familie te weinig weet heeft van de omstandigheden waardoor verzoekster en haar gezin is moeten vluchten. Desondanks stemt verzoeksters verhaal volledig overeen met dat van haar moeder en broers. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan niet uitleggen hoe het komt dat alle gezinsleden een zeer gelijklopend verhaal vertellen. Geen enkele tegenspraak kon worden ontdekt tussen de verschillende verhalen. Het argument dat de gezinsleden met elkaar zouden hebben overlegd, kan hier niet worden aangevoerd. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat verzoekster niet weet uit welk dorp "Jan" komt noch de namen van diens echtgenotes, kinderen of familie kent, getuigt van weinig inlevingsvermogen in het Afghaanse vraagstuk. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal zich niet verplaatst naar de situatie waarin zij zich bevond en haar beoordeelt met de maatstaven die in een westers land als België gelden.

2.2. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar broer, S. R. Zij roept geen andere motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij het inmiddels in kracht van gewijsde gegane arrest nr. 73 877 van 24 januari 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters broer, S.R., verworpen. Dit arrest werd opgenomen in het administratief dossier en luidt als volgt:

*"(...)1. Over de gegevens van de zaak*

*1.1. S.(...)R.(...), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 december 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 december 2010. 1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 31 augustus 2011.*

*1.3. Op 7 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 oktober 2011 aangetekend verzonden.*

*De bestreden beslissing luidt als volgt:*

*"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Charikar gelegen in de provincie Parwan. U bent Tadjiek en geniet de soennitische geloofsovertuiging. U ging tot de derde klas naar school. Toen u 15 of 16 jaar oud was begon u te werken als zelfstandige kleermaker in uw winkel te Charikar. Naast uw werkzaamheden als kleermaker was u muzikant op trouwfeesten. Uw moeder herstelde bij u thuis boerka's. Op een dag kwamen er enkele vrouwen bij u thuis langs om een boerka te laten maken. Die vrouwen zagen uw zus en vroegen haar hand aan uw moeder voor de lijfwacht van commandant K(...) N(...). Uw familie weigerde dit aanzoek omdat uw zus niet wilde trouwen met de lijfwacht van een commandant. De vrouwen kwamen nadien nog enkele keren langs, zelfs met een foto van de lijfwacht. Uw familie bleef bij haar standpunt door het aanzoek te weigeren. Gedurende één maand hoorde u niets meer van hen tot u op een gegeven dag bezoek kreeg van een aantal mannen in uw winkel. U werd bedreigd omdat jullie het aanzoek geweigerd hadden. Diezelfde avond bracht u uw vader op de hoogte van de bedreiging. Uw vader besloot naar B(...) S(...), de gouverneur, te stappen. De gouverneur raadde uw familie aan naar Kabul te vluchten. Hij kon jullie zelf niet helpen omdat hij, volgens u, 'connecties' had met commandant K(...) N(...). Jullie konden niet naar Kabul omdat K(...) N(...) daar eveneens actief was en jullie daar dus evenminveilig waren. Ook S(...) A(...), het hoofd van de veiligheid in Charikar, raadde jullie hetzelfde aan. Ongeveer één week later kwamen opnieuw drie mannen langs in uw winkel. Ze bedreigden uw familie en beweerden dat ze uw zus zouden ontvoeren. Hierop ontstond een ruzie waarbij uw handen werden gebroken. Na deze vechtpartij bedreigden deze mannen uw vader nog enkele malen tot ze uw vader uiteindelijk doodschoten. Nadien dreigden de mannen van K(...) N(...) er nog mee de kinderen in uw familie te vermoorden. In assad 1389 (juli-augustus 2010) besloten jullie Afghanistan te verlaten. Na een reis van ongeveer vier maanden kwam u op 18 december 2010 aan in België waar u twee dagen later asiel aanvraagde. Uw schoonzus N(...) M(...) (O.V. 6.823.994) vroeg eveneens asiel aan in België op 6 juni 2011. De rest van uw familie verblijft momenteel nog in Griekenland.*

*Ter staving van uw asielrelaas legde u een taskara voor, een ziekenhuisattest, een brief met de bevestiging van de moord op uw vader door de gouverneur en attest van de bureaus die het gevecht in uw winkel bevestigden.*

*B. Motivering*

*Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals is bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. Uw vrees vervolgd te worden door commandant K(...) N(...) en zijn manschappen omdat uw zus weigerde in te gaan op een huwelijksaanzoek van zijn lijfwacht is op een aantal punten weinig aannemelijk en consistent gebleken.*

*Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw problemen met K(...) N(...) en zijn lijfwacht niet geloofwaardig heeft kunnen maken. Zo is het opvallend dat u weinig lijkt af te weten van de personen door wie alle problemen voor u en uw familie begonnen en door wie jullie uiteindelijk het land moesten ontvluchten. Als u gevraagd werd wat de naam van de lijfwacht en dus tevens de huwelijkskandidaat van uw zus is, verklaarde u zijn naam niet meer te weten. U stelde wel heel oppervlakkig dat zijn naam iets als 'Jan' bevatte (CGVS 31/08/11, p. 15). U hebt de lijfwacht van commandant K(...) N(...) zelfs nooit*

gezien, op een foto na (CGVS 31/08/11, p. 15). Verder zegt u te weten dat de lijfwacht al twee vrouwen had en dat hij zeker twee of drie zonen heeft, maar de juiste aantallen weet u niet (CGVS 31/08/11, p. 15). Opmerkelijk is dat uw schoonzus verklaarde dat hij zeker twee of drie vrouwen had (CGVS schoonzus 23/09/11, p. 13). Dat jullie hier geen uitsluitel over kunnen geven is vreemd temeer dat uit jullie verklaringen blijkt dat de vrouwen die uw zus haar hand kwamen vragen meermaals bij jullie op bezoek zijn gekomen (CGVS 31/08/11, p. 13, 15 en CGVS 23/09/11, p. 13). Uw familie ging zelfs te rade bij de bewoners van zijn dorp (CGVS 31/08/11, p. 15-16 en CGVS 23/09/11, p. 14). Het verbaast dan ook dat jullie op dit soort vragen geen of slechts weinig uitsluitel kunnen geven.

Voorts is het merkwaardig dat u weinig weet over de activiteiten van deze personen. U zegt dat commandant K(...) N(...) bekend is in heel Charikar, waar u zou hebben gewoond en waar ook hij een huis heeft (CGVS 31/08/11, p. 14, 16). U verklaarde dat K(...) N(...) al in het verleden een commandant was en dat u dacht dat zijn lijfwacht ook al zo lang bij hem was omdat het een oude man was (CGVS 31/08/11, p. 15). Als dit werkelijk zo is, mag het verbazen dat niemand van uw familie de lijfwacht van K(...) N(...) ooit gezien heeft. U verklaarde namelijk dat K(...) N(...) nooit zonder zijn lijfwacht naar de stad kwam (CGVS 31/08/11, p. 15). Als u gevraagd werd met welke activiteiten de lijfwacht zich bezighield antwoordde u algemeen dat hij zeker mensen lastigviel (CGVS 31/08/11, p. 16). Ook over de activiteiten van de commandant zelf lijkt u weinig en slechts oppervlakkige informatie te bezitten. U verklaarde algemeen dat hij een commandant is en dat hij veel mensen onder zich heeft (CGVS 31/08/11, p. 16). U weet dat hij afkomstig is uit het dorp Qalai Khoja en dat hij in Kabul werkt voor de overheid (CGVS, p. 16). Op de vraag wat hij dan deed als commandant stelde u algemeen dat hij gewoon komt rondrijden in de stad en dat zijn manschappen naar de winkels kwamen. U haalde louter aan dat hij mensen met geld viseerde en dat hij families met meer dan drie zonen probeerde uit te schakelen (CGVS 31/08/11, p. 16). U stelde eveneens dat hij banden had met "de regering" waardoor uw familie zich niet op bescherming van de politie in Charikar kon beroepen (CGVS 31/08/11, p. 17, 19). U kon vreemd genoeg niet verduidelijken over welke banden het dan juist gaat of met wie hij precies banden zou hebben (CGVS 31/08/11, p. 17, 19). U zei dat ze misschien samen gevochten hadden in het verleden, maar echt zeker was u daar niet van (CGVS 31/08/11, p. 19). Als u beweert dat K(...) N(...) banden heeft met de overheid en de overheid enkel mensen wil helpen die met hen samenwerken, moet u minstens in staat zijn dit enigszins te verduidelijken indien u uw beweringen geloofwaardig wenst te maken. U was daarenboven reeds geruime tijd winkelier in het centrum van Charikar (CGVS 31/08/11, p. 3). Het verbaast dan ook dat u op dit soort vragen geen of slechts een onduidelijk antwoord kon geven, terwijl u als winkelier werkzaam in de omgeving waar K(...) N(...) een gekend en gevreesd persoon is, hiervan toch beter op de hoogte zou moeten zijn. Voorts kan worden vastgesteld dat uw asielrelaas op diverse punten tegenstrijdig is gebleken met dat van uw schoonzus N(...) (O.V. 6.823.994). Zo had volgens u de familie van de lijfwacht van commandant K(...) N(...) uw zus opgemerkt op een video van een huwelijk (CGVS 31/08/11, p. 13-14). Als u vervolgens gevraagd werd wanneer dat huwelijk doorging, beweerde u aanvankelijk dat het in qaus 1389 (november-december 2010) plaatsvond om dan nadien te stellen dat het in de derde maand (jauza) van 1389 (juni 2010) was (CGVS 31/08/11, p. 14). Uw schoonzus beweerde nochtans dat het trouwfeest plaatsvond zes of zelfs zeven maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS 23/09/11, p. 11). Dit betekent, volgens de verklaringen van uw schoonzus, dat het huwelijk ongeveer plaatsvond in djeddi of dalwa 1388 (december-januari 2009-2010) aangezien jullie Afghanistan verlieten bij het begin van Ramadan 2010 (CGVS 23/09/11, p. 5 en CGVS 23/09/11, p. 4) die in dat jaar begon op 11 augustus. Ook over de periode waarin twee of drie onbekende vrouwen de hand van uw zus kwamen vragen is er geen eensgezindheid. Het is merkwaardig dat u beweerde dat zij langskwamen om uw zus haar hand te vragen drie maanden voor Ramadan (CGVS 31/08/11, p. 14) terwijl uw schoonzus stelde dat het eerste bezoek van de dames één of twee maanden voor Ramadan moet geweest zijn (CGVS 23/09/11, p. 12). Wat de bezoeken van de vrouwen betreft verklaarde u dat één van de vrouwen zich had voorgesteld als vrouw van K(...) N(...) en de andere als een tante van hem langs vaderszijde (CGVS 31/08/11, p. 14). Dat uw schoonzus beweerde dat zij met drie waren, maar blijkbaar niet echt weet wie deze dames zijn door aanvankelijk te stellen dat het zijn vrouwen waren en nadien te beweren dat het misschien wel zijn zus of vrouw was, is een merkwaardige vaststelling (CGVS 23/09/11, p. 11, 12). Verder dient gewezen te worden op een tegenstrijdigheid die uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Daar waar u zelf verklaarde dat deze dames na het eerste aanzoek nog drie maal terugkwamen met dezelfde vraag en in totaal dus vier keer de hand van uw zus gevraagd hebben (CGVS 31/08/11, p. 15), stelt uw schoonzus dat zij in totaal vijf of zes keer een aanzoek hebben gedaan (CGVS 23/08/11, p. 13). Tot slot beweerde uw schoonzus dat de problemen twee maanden lang hebben geduurd (CGVS 23/09/11, p. 14) in tegenstelling tot u die verklaarde dat jullie drie maand in totaal problemen hebben gekend (CGVS 31/08/11, p. 17). Dat er geen coherentie heerst tussen jullie verklaringen over wat de aanleiding van jullie directe vluchtaanleiding uit Afghanistan vormde, is wel erg opvallend. Dat u de verschillende gebeurtenissen die uw leven drastisch zouden veranderen niet nauwkeuriger kan beschrijven, doet

ernstig twijfelen aan uw persoonlijke beleving van de verklaarde gebeurtenissen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan u niet erkend worden als vluchteling.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Charikar, te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan" dd. 27/08/2010 updated 20/01/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. De provincie Parwan, waarvan u beweert afkomstig te zijn, wordt in 2010 door ANSO als de veiligste provincie grenzend aan Kabul beschouwd (zie hogervermelde SRB). Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Parwan aanvallen voorkomen tegen de Multi National Forces en regeringstroepen. In het district waarvan u afkomstig bent wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Ter staving van uw asielrelaas legde u een onderzoeksattest van het lichaam van uw vader in het ziekenhuis, een verklaring van uw burens over de vechtpartij in uw winkel en een bevestigingsbrief door de gouverneur van uw problemen in Charikar voor. Dergelijke documenten volstaan niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet het geval is gebleken. U was zelfs niet in staat om te verduidelijken wat er concreet in het attest van de gouverneur stond over uw problemen noch over de manier waarop uw oom er aan geraakt is (CGVS p. 20). Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd kan aan Afgaanse documenten slechts weinig bewijswaarde worden toegekend. Immers, uit de informatie blijkt dat Afgaanse documenten middels corruptie gemakkelijk in en zelfs buiten Afghanistan te verkrijgen zijn en dat valse documenten vaak niet van authentieke te onderscheiden zijn. De bewijswaarde van Afgaanse documenten is dan ook relatief. Tot slot dient te worden vermeld dat voor uw schoonzus M(...) N(...) (OV n° 6.823.994) die zich op dezelfde asielmotieven beroept eveneens werd overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat het feit dat hij weinig weet over K. N. en diens lijfwacht geen verwondering mag wekken daar deze personen zich verplaatsen in een geblindeerd voertuig en de lijfwachten, zo halt gehouden werd, enkel rijke personen viseerden, en daarenboven dergelijke bezoeken geen toeschouwers trekken maar er eerder voor zorgen dat iedereen zich uit de voeten maakt. Verzoeker is van oordeel dat het feit dat de beslissing deels gegrond is op de mogelijke tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn schoonzus, dit op zijn minst voorbarig is, omdat zijn familie, moeder en zus, intussen in België zijn aangekomen en een asielaanvraag indienden. Volgens verzoeker kan er door de huidige bestreden beslissing een situatie ontstaan waar er met betrekking tot een zelfde asielrelaas een positieve en een negatieve beslissing zou worden genomen. Tot slot wijst verzoeker erop dat de documenten ter ondersteuning van zijn asielaanvraag wel op een zeer makkelijke wijze worden ontkracht, met name dat valse van authentieke Afghaanse documenten niet van elkaar te onderscheiden zijn. Dit kan onmogelijk als een gefundeerde motivering worden weerhouden, aldus nog verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet ontkent dat hij een Afghaan is afkomstig uit de provincie Parwan. Volgens verzoeker erkent de bestreden beslissing dat er in de provincie aanvallen voorkomen tegen Multi National Forces en regeringstroepen, wat in casu betekent dat burgers die zich in de buurt van dergelijke aanvallen bevinden in een onveilige situatie leven. Hij concludeert dat er dan ook minimaal de subsidiaire bescherming dient te worden verleend. Er worden twee bijlages 26, inzake zijn moeder en zus die een asielaanvraag indienden op 26 september 2011, toegevoegd aan het verzoekschrift.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij weinig lijkt af te weten van de personen door wie alle problemen voor hem en zijn familie begonnen en door wie zij uiteindelijk het land moesten verlaten, zo weet hij de naam niet van de lijfwacht en kan hij geen uitsluitsel geven over het aantal vrouwen en kinderen die hij heeft, (ii) het merkwaardig is dat hij zo weinig weet over de activiteiten van deze personen en dat niemand van de familie de lijfwacht ooit gezien heeft, (iii) hij ook over de activiteiten van de commandant weinig en slechts oppervlakkige informatie bezit, terwijl hij stelt dat hij banden heeft met de regering waardoor de familie zich niet op de bescherming van de politie kon beroepen, maar niet kan verduidelijken over welke banden het dan juist gaat of met wie hij precies banden zou hebben, (iv) het asielrelaas op diverse punten tegenstrijdig is gebleken met dat van zijn schoonzus N., bv. over het tijdstip van het huwelijk waarop zijn zus zou zijn uitgekozen, of over de periode waarin twee of drie onbekende vrouwen de hand van zijn zus kwamen vragen en hoe vaak, (v) er in de UNHCR richtlijnen niet expliciet wordt geadviseerd om Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden en uit grondige analyse van de veiligheidssituatie aldaar blijkt dat er geen noemenswaardige incidenten zijn en (vi) de documenten die hij voorlegt, nl. een onderzoeksattest van het lichaam van zijn vader, een verklaring van zijn burens over de vechtpartij en een bevestigingsbrief door de gouverneur van zijn problemen, niet volstaan om de appreciatie van zijn asielaanvraag in de positieve zin te wijzigen.

2.4. De bewijslast rust in beginsel bij de asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, The law of refugee status, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5. Verzoekers verschoning voor zijn gebrek aan kennis over de lijfwacht, de commandant K.N. en de vrouwen die steeds terugkeerden om de hand van zijn zus te vragen, te weten dat dit geen verwondering mag wekken, daar deze personen zich verplaatsen in een geblindeerd voertuig en de lijfwachten zo halt gehouden werd enkel rijke personen viseerden, kan bezwaarlijk als ernstig worden aangenomen. Immers, van een asielaanvrager mag worden verwacht dat hij de aanleiding tot een zo ingrijpende handeling als de vlucht uit het land van herkomst op coherente wijze kan uiteenzetten en dat

daaraan geen afbreuk wordt gedaan door het post factum argument dat de belagers in een geblindeerd voertuig reden en rijke mensen lastig vielen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld mag van verzoeker die als winkelier werkzaam is in de omgeving van K.N. verwacht worden dat hij beter op de hoogte is van deze gekende en gevreesde persoon. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet eens een poging onderneemt om de tegenstrijdige verklaringen tussen zijn relaas en dit van zijn schoonzus te verklaren of te weerleggen. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6. In de mate verzoeker nog stelt dat zijn moeder en zus intussen ook een asielaanvraag ingediend hebben en dit zou kunnen leiden tot een situatie waar er met betrekking tot een zelfde asielrelaas een positieve en een negatieve beslissing zou worden genomen, is dit argument louter hypothetisch en mist enige feitelijke grondslag. De bijlages 26 die aan het verzoekschrift werden gevoegd, kunnen dienvolgens niets wijzigen aan de appreciatie van verzoekers asielrelaas. Overigens wordt elke asielaanvraag individueel onderzocht en toont verzoeker niet aan dat hij geen coherent relaas had kunnen geven omtrent het vluchtrelaas en de vervolgingsfeiten, indien de voorgehouden feiten op enige waarheid zouden hebben berust.

2.7. In de mate verzoeker van oordeel is dat de neergelegde documenten (een taskara, een ziekenhuisattest, een brief met de bevestiging van de moord op zijn vader door de gouverneur en een attest van de burens die het gevecht in de winkel bevestigen) wel op een zeer gemakkelijke wijze worden ontkracht, gaat hij eraan voorbij dat er in de bestreden beslissing op gewezen wordt dat verzoeker niet eens in staat is te verduidelijken wat er concreet in het attest van de gouverneur stond over zijn problemen en dat hij evenmin kan toelichten hoe zijn oom aan dit attest is geraakt. Zijn taskara betreft enkel zijn identiteit, niets meer en niets minder. Een attest van de burens is geen officieel document, zodat daaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Hoe dan ook, de Raad benadrukt dat, gesolliciteerd of niet, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 483 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing erkent dat er in zijn provincie aanvallen voorkomen tegen de Multi National Forces en regeringstroepen, wat volgens hem betekent dat burgers die zich in de buurt van dergelijke aanvallen bevinden in een onveilige situatie leven en er hem daarom minimaal de subsidiaire bescherming dient te worden verleend. Hij toont daarmee weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal aangaande zijn regio van herkomst, maar brengt geen concrete elementen aan waaruit de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct of actueel zou zijn, noch toont hij concreet aan dat de commissaris-generaal uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en neergelegd ter terechtzitting van 16 december 2011 de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er actueel voor burgers uit Parwan een reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Mede in acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.”

2.3. Voormeld arrest bevestigt aldus in hoofde van verzoeksters broer, S.R., de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2011 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ongeloofwaardig asielrelaas. Aangezien verzoekster geen andere motieven inroept en zich volledig steunt op het asielrelaas van haar broer S.R., kan er aan het door haar naar voor gebrachte asielrelaas evenmin geloof worden gehecht.

2.4. In de mate verzoekster zich ook voor haar vraag tot subsidiaire bescherming op haar asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij om de redenen die zij in haar asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.5. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Pansjir, Parwan, Logar, Wardak, van 14 oktober 2011) blijkt dat de provincie Parwan op dit moment nog steeds gerekend wordt tot de meer stabiele provincies rond Kabul. Hoewel er een aantal districten in Parwan zijn waar melding gemaakt wordt van veiligheidsincidenten kunnen de meeste districten als rustig beschouwd worden. Wat het district Charikar betreft, waar verzoekster woonde tot op het moment van haar vertrek, dient te worden opgemerkt dat er in 2011 twee gerichte moorden plaatsvonden, één op een lerares en één op een regeringsgezinde geestelijke. Er was echter geen sprake van veiligheidsincidenten waaruit geconcludeerd zou kunnen worden dat er voor burgers een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekster brengt geen elementen bij die voormelde informatie in een ander daglicht kan stellen. Er is aldus geen gegeven voorhanden om aan te nemen dat er in het district Charikar in de provincie Parwan een conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF